Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed. Kundskab. Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1907.	56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra S. 149.)

---

3. Kapitel.

Det er min Hensigt i dette Kapitel at paapege Udueligheden i de Midler, Menneskene bruge for at fremme Guds Hensigter — Grundlæggelsen af hans Rige eller Millenniets Regering.

Derfor, hvis det er Guds Rige, der skal grundfæstes, da maa det indføres af Gud. Han maa ikke alene være Ophavet dertil, men ogsaa dets Styrer, og ethvert Middel, der ikke strækker til i denne Henseende, kan ikke andet end forfejle Maalet.

Den store Ugudelighed, som nu eksisterer i Verden, er Følgen af Menneskenes Afvigelser fra Guds Veje. Dette har bevirket denne Nedadgaaen og Svækkelse, og intet andet end deres Tilbagevenden og Omvendelse kan tilvejebringe en Genoprettelse. Gud gav Mennesket, under sin Ledelse, en moralsk Handlefrihed, som Verdens Hersker, men Menneskene have tilranet sig hele Myndigheden og paataget sig selv at styre og regere, uden hans Vejledning. De naturlige Følger heraf er, at vi have arvet alle de Onder, som jeg har omtalt; og intet uden Guds Visdom, Godhed, Almagt og Medlidenhed kan befri os derfra, tilbagegive Jorden sin oprindelige Herlighed og sætte Mennesket i Stand til igen at komme i Besiddelse af de Velsignelser, som det er gaaet glip af formedelst sin Overtrædelse. Kejsere, Konger, Fyrster, Potentater, Statsmænd, Filosofer og Menigheder have i Aarhundreder forsøgt paa at

tilvejebringe denne Tingenes Tilstand, men de have, som vitterligt er, ikke kunnet løse denne Opgave, eftersom de ikke have modtaget deres Visdom fra den rette Kilde. Og alle menneskelige Midler, der for nærværende benyttes for at forbedre Tilstanden i Verden, kunne ikke andet end slaa fejl, som alle menneskelige Opfund altid have gjort.

Der er nogle, som tro, at Kristendommens Indflydelse, som den nu prædikes og forvaltes, vil tilvejebringe Tusindaarets Fredsregering; lader os i Korthed undersøge dette Emne.

For det første ville vi betragte de græske og katholske Kirker, som de have eksisteret i Aarhundreder — uden at drøfte deres Læresætninger, om de ere rigtige eller urigtige — thi de udgøre to af de største Afdelinger blandt de kristne Kirker. De have til forskellige Tider, i større eller mindre Grad, regeret over en stor Del af Evropa, og hvorledes er Stillingen iblandt det Folk og de Nationer, hvorover de have udøvet deres Herredømme? Vi have lagt Mærke til Virkningen og allerede i Korthed omtalt de Onder og Elendigheder, som herske i disse Lande; hvis Grækenland og Rusland eller noget andet Land, hvor den græske Kirke har haft Styret, kan betragtes som en gennemsnitlig Prøve paa denne Kirkes Indflydelse, da have vi kun liden Udsigt til at se Stillingen forbedret, hvis denne Religion blev mere udbredt og udstrakt, eller at Resultatet deraf vilde have mere velgørende Følger; thi hvis det er mislykkedes for den at forbedre Tilstanden iblandt faa Nationer, vilde det selvfølgelig ikke gavne Menneskene, dersom den var udspredt over hele Jorden. Heller ikke have vi bedre Forhaabninger om den romersk katholske Religion. Hvad har den gavnet de Nationer, hvor den har været mest udbredt? Har der i disse været færre Krige, mindre Fjendskab eller Blodsudgydelse under dens mægtige Indflydelse? Det kan ikke siges, at den er blevet hindret i sin Fremgang og Virksomhed. Den har i mange Slægtled haft fuldt Herredømme over Spanien, Rom og en stor Del af Italien, i Frankrig og Mexico, ikke at tale om mange af de mindre Stater. Har den forøget disse Nationers Lykke og Velvære? Jeg behøver ikke her at henvise til Waldensernes, Albigensernes eller Hugenotternes Historie; til Korsfarernes Historie, hvori saa mange kristne Konger deltoge; eller til de sørgelige Oprør og Krige og skrækkelige Blodbad, som have eksisteret blandt disse Folk, thi deres Historie er altfor vel bekendt. Og den Stilling, hvori den græske og romerske Kirke for nærværende befinder sig, fremviser et Skue, der gør alt andet end tilskynder En til at haabe, at hvis Verden stod under deres Indflydelse, vilde en Tusindaarsregering af Fred og Retfærdighed paafølge.

Ingen bør sige, at disse Kirker ikke have haft rigelig Lejlighed til at udvikle sig selv, thi deres Religion var den dominerende, og den var hyldet blandt disse Nationer. De have til forskellige Tider gennem Aarhundreder haft fuldstændig Magt og Vælde. Konger, Raad og Legislaturer

have tilhørt den græske eller katholske Religion. I Rom var Paven Overhovedet saavel som i Lombardiet, Ravenna og andre Stater; i Grækenland var Patriarken af Konstantinopel, og i Rusland er Zaren Kirkens Overhoved.

Jeg synes at høre Protestanterne sige, at vi ere fuldstændig enige med dem i dette, saa langt som jeg nu er kommen, men vi have bragt Kristendommen paa andre Fødder. Lader os se, om det forholder sig saaledes.

Følgende Spørgsmaal træder naturligvis frem: Hvad have Calvins, Luthers og andres Reformationer gavnet Verden? Vi maa lægge Mærke til, at Danmark, Sverige, Norge, Preussen med en stor Del af Tyskland, Holland og Schweitz, saavel som England og de Forenede Stater ere Protestanter. Hvad kunne vi sige om dem? At de ere en Del af den desorganiserede Verden og have vist den samme utilfredse Sindsstemning som de andre. Reformationen har ikke forandret deres Omstændigheder eller Holdning. Vi finde hos dem den samme begærlige, indgribende og herskesyge Tilbøjelighed lagt for Dagen, og selvfølgelig deltage de i de samme Krige og Blodsudgydelser, der have Fattigdom, Elendighed og Nød tilfølge; og Millioner af Mennesker ere blevne Ofre for deres Hovmod, Ærgærrighed og Krigslyst for at opnaa Ære og Berømmelse.

Den engelske Kirkes Reformation er alt andet end en Ære for denne Kirke. Jeg henviser til Henrik VIII og den vaklende Fremgangsmaade, nogle af dens tidligere Reformatorer udviste, og deres Forfølgelse mod dem, der ikke vare af den samme Tro.

Jeg kunde her henvise til den religiøse Intolerance, som Calvin fra Geneva, Knox fra Skotland og andre Reformatorer gjorde sig skyldige i, men da de blot ere Individer, vil jeg forbigaa dem. Hvis vi betragte de kristne Nationer som et Hele, da have vi foran os et Billede, der i højeste Grad ser sørgeligt ud, et Billede af en falden Menneskehed. Vi se kristne Nationer gribe til Vaaben mod andre kristne Nationer, med kristne Præster paa hver sin Side, der paakalde Gud om at skaffe dem Sejr over deres kristne Modstandere — Kristne! og Tilbedere af en og samme Gud!

Saaledes have følgende kristne Lande ført Krig mod hverandre: England mod Frankrig; Rusland mod Preussen; Spanien mod Holland; Østerrig mod Ungarn; England mod Forenede Stater; Forenede Stater mod Mexico, ikke at tale om de utallige Angreb og Sejre af nogle af de større Magter, der ikke alene strede mod deres kristne Brødre, men mod andre af Jordens Nationer.

Og førend de nævnte Nationer skulle begynde deres Krige, have deres Præster opsendt Bønner til den samme Gud om at staa dem bi, hver paa deres Side, og hvis han havde været saa forblindet som de og opfyldt deres Begær, da vilde de forlængst have været ødelagte og

den kristne Verden været blottet for Folk. Efter Bønnen mødtes de i blodige Fægtninger med alle Krigens Rædsler for Øje, der havde Død og usigelig Elendighed og Ødelæggelse tilfølge; efterladende trøstesløse Hjerter, forladte Enker og faderløse Børn. Og alligevel ere alle disse kristne Nationer, kristne Brødre og Søstre, Tilbedere af den samme Gud. Kristendommen har haft fremherskende Indflydelse omkring atten Hundrede Aar, og hvis den fremdeles udbreder sig i Verden i dens nuværende Skikkelse, hvad vil den saa udrette? Tilvejebringe Forløsning og Genoprettelse? Sikkerlig ikke. Dens kraftigste Forsvarere og Tilhængere vilde svare nej, thi lige Aarsager frembringe altid samme Følger. Og hvis det er mislykkedes for den at stifte Fred og Enighed blandt de Nationer, hvorover den i Generationer har haft fuldt Herredømme, kan det ikke forventes, at det skulde lykkes over hele Verden. Har den forfejlet Maalet i det mindre, hvorledes kan den da naa det i det store?

Nogle i de evangeliske Menigheder og blandt de moderne Reformatorer vilde sige, at det ovenomtalte ikke er Kristendom, men blot en Formalitet uden Aand eller Liv. Men det er national Kristendom; og det er Nationerne — Verden og dens Forløsning — som vi her tale om. For at man ikke skal tro, at jeg er urimelig, naar jeg bruger denne Anvendelse, vil jeg i Korthed omtale den Stilling, de ere i. Hvilken af Sekterne og Partierne er det, der er god, evangelisk og ren? Er det den engelske Kirke, Methodisterne, Presbyterianerne, de Uafhængige, Baptisterne, Universalisterne? Eller hvem af de Hundreder af Sekter, der udgøre Kristendommen, er det? De stemme ikke overens; der er ligesaa megen sørgelig Uenighed blandt dem som blandt Nationerne. De have naturligvis ikke Magt til at handle nationalt, men som særskilte Partier er der ligesaa megen Trætte, Splid, Uoverensstemmelse og Misnøje blandt dem som hos hvilke som helst andre Folk. Sekt mod Sekt, Parti mod Parti; med haarde Ord og bitre Følelser afløser den ene Diskussion den anden; Had og Ondskab vises i en foruroligende Grad; og hvis et Medlem af en Familie skulde være af en anden Trosbekendelse end de øvrige, da er det i mange Tilfælde Aarsag nok til, at han bliver udstødt af Familien, uanset hvor oprigtig han end monne være.

Hvis vi i Virkeligheden betragte Kristendommen, som den vises blandt de evangeliske Synoder i England og Forenede Stater, hvor Protestantismen har uindskrænket Herredømme, hvad finde vi saa? Intet andet end Uvished, hvor Tusinde Meninger forvilde Folket; enhver paaberaabende sin Gudsdyrkelse at være den rette, og lig Athenienserne klynge de sig saa at sige fast hver til sin Yndlingsgud, ligemeget hvor urimelig og uholdbar dens Paastand end er. Jeg vil alligevel sige, baade til Katholiker og Protestanter, at der er meget Godt sammenknyttet med begge deres Religionssystemer, ved at de lære Moralitet, Tro paa Gud og paa vor Herre Jesus Kristus; at der er Tusinder af

oprigtige, ærlige, gode og dydige Mennesker iblandt dem ligesaavel som blandt Nationerne, og at de omtalte Onder stamme fra Tider for mange Aarhundreder tilbage. „Fædrene have ædt sure Druer, men Børnenes Tænder ømmedes deraf."

Det er unødvendigt her at sige noget om Missions- og Traktatforeninger, thi naar Kilden er uren, da er Strømmen det ogsaa; hvis Træet er ondt, da er Frugten ligesaa. Det er visselig et prisværdigt Arbejde at udsprede Bibelen og al nyttig Undervisningsliteratur, og at gøre godt, saa langt vi kunne, men at sige, at dette vil reformere og omvende Verden, er ufornuftigt.

Vi ville nu henvende vor Opmærksomhed paa en Forening af en anden Art, som for en Tid siden blev oprettet i Evropa, kaldet „Fredsforeningen", og som har holdt mange Forsamlinger i London, Berlin og paa andre Steder, hvor Repræsentanter fra mange af de evropæiske Nationer og de Forenede Stater have været nærværende. Deres Formaal er at forbedre Stillingen i Verden og tilvejebringe fuldstændig Fred; men med al Agtelse for deres Følelser og oprigtige Ønsker om, at en saadan Tingenes Tilstand kunde udføres, maa jeg i Ærbødighed bede om Tilladelse til at have en forskellig Anskuelse i denne Retning. Fred er en ønskelig Ting; den er en Gave fra Gud og en af de største Gaver, der kan gives Menneskene. Hvad er mere ønskeligt end Fred? Fred blandt Nationer, i Byer og i Familjer. Dens milde Indflydelse, lig Zephyrens behagelige Vinde, kvæger det urolige Sind, aftørrer Sorgens Taarer og bortjager Bekymring fra det ængstede Hjerte, og hvis den kunde blive altomfattende, vilde den bortdrive Verdens Sorger og forvandle Jorden til et Paradis. Men Fred er en Guds Gave. Jesus sagde til sine Disciple: „Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke, som Verden giver" (Joh. 14, 27.). Moralsk Overtalelse er altid god og det heldigste Middel, som kan anvendes, men foruden Guds Mellemkomst og Bistand gavner det kun lidt.

Verdens Nationer ere fordærvede i Guds Øjne, og vi kunne ikke trygt lade os styre og lede af dens Principper, uden at en Genfødelse og Oprejsning finder Sted. Hvis de vare rene af Hjertet og gudfrygtige, da var det en anden Sag. Men Verden er for nærværende ikke sammensat af saadanne Elementer, der ville rette sig efter en kongressional Fredsmægling af en lignende Slags som den, der er indført. Materialierne kunne ikke forenes, og intet uden Guds Kraft er istand til at udrette det. Vi ere lige ved Fødderne og Tæerne af Daniels nationale Drømmebillede. De ere sammensatte dels af Jern og dels af Ler og kunne ikke sammensmelte; der er ingen kemisk Lighed i disse Bestanddele. De stærke Nationer føle sig, som Tilfældet har været i de foregaaende Tidsaldre, uafhængige og skikkede til at varetage deres egne Affærer, og naar de svagere forene sig, da er det for at beskytte sig

mod de stærkere Magter. Angrebs- og Forsvarsprincippet er ligesaa stærkt fremtrædende i det menneskelige Hjerte nu som nogensinde. Verden er ligesaa stridslysten og fuld af Usikkerhed og oprørsk Bevægelse nu som før.

Nationers, Kongers, Regenters og Folks Sindsstemning er den samme. Den forhaandenværende uvisse Tilstand i politiske Affærer er et tydeligt Bevis herpaa. Den politiske Atmosfære blandt Evropas Nationer er fuld af let antændelige Stoffer, der blot behøve at tændes for at sætte det hele i Flammer. Tale om Fred! — Krig drøftes i Kabinetsraadet; Usikkerhed og Mistro ere tilstede hos Kejsere, Konger, Præsidenter og Fyrster, og Uenighed eksisterer i Menigheder, Klubber og hemmelige Foreninger, hvilket nu foruroliger Verden. Disse Ting behandles i Midnattens Time og proklameres ved højlys Dag. Den samme Aand trænger sig ind i Hjemmet og forstyrrer Familiefreden; Faderen er mod Sønnen og Sønnen mod Faderen; Moderen mod Datteren og Datteren mod Moderen samt Brødre mod Brødre osv. Denne Aand er fremherskende i Fredsforeningens Møder, og der stifter den Uorden, Uenighed og Adskillelse. Et moralsk dødeligt Onde har trængt sig ind i Verden, og der kræves et kraftigere Genoprejsningsmiddel end det omtalte for at forbedre dens Stilling. Hvis Ondets Rod ikke oprykkes, da beskærer man Grenene forgæves; naar Hovedkilden er uren, da nytter det ikke at ville rense dens Strømme. Midlerne, der bruges, gøre ikke den forønskede Virkning, og tiltrods for alle de svage og utilstrækkelige Bestræbelser, som Verden maatte komme frem med fra Tid til anden, vil den dog forblive i sin nuværende sygelige Tilstand, hvis der ikke tilvejebringes et kraftigere Oprejsningsmiddel. (Fortsættes.)

Naturens velgørende Hjælpemiddel.

En Korrespondent til „London Express", Elisabeth S. Chesser, giver nogle værdifulde Raad til den nærværende rastløse Slægt med Hensyn til at vedligeholde aandeligt og fysisk Vigør. Mangel paa Hvile, paastaar hun, er Hovedaarsagen til nervøse Sygdomme. Den stadige Overanstrengelse i det sociale Liv og i Forretningsanliggender, den overdrevne Maade, hvorpaa Sport og Fornøjelser drives, ere ofte Aarsag til Nervesvækkelse. Den arbejdende Kvinde, siges der, ældes hurtig, fordi hun nægter sig tilstrækkelig Hvile. Hun kommer tilbords i en udaset Tilstand og undres over, at hun ingen Appetit har. En kort Hvilestund før Maaltidet vilde bevirke en stor Forskel, og systematisk Hvile ved Spisetiden er mere gavnlig end uregelmæssig, skønt længere, Hvile til andre Tider.

Nedskriveren heraf hævder, at 9 Timers Søvn er ikke for meget for

dem, som ere optagne af anstrengende aandeligt Arbejde, og at de, som nyde tilstrækkelig Hvile, kunne udføre bedre Arbejde og bevare Ungdom og Sundhed meget længere end de, der nægte sig den nødvendige Hvile og Ro.

Søvn er den bedste og billigste Medicin, og den er tilgængelig for alle; vi trænge til saa meget som muligt af den. Vi kunne udføre anstrengende Arbejde, hvis vi saa nok Søvn, men dersom vi arbejde for meget og sove for lidt, da er sikkerlig Pirrelighed, Søvnløshed og Nervesvaghed nær ved Døren. En af de første Aarsager til et nedbrudt Helbred blandt Mænd og Kvinder, som maa udføre hjerneanstrengende Arbejde, er Mangel paa Søvn. Den Kvinde, som indskrænker denne, begynder at blive urolig i sin Sindsstemning. Utilstrækkelig Søvn er i første Tilfælde en almindelig Aarsag til Søvnløshed. Ro og Hvile ere de eneste rationelle Lægemidler for Hjerne- og Nervesvækkelse. Den i aandelig Henseende højt udviklede er mest udsat for Sindsrystelse, og det aarvaagne og ivrige Individ er mest udsat for at lide af Søvnløshed. Den rolige Landmand har let ved at sove, men jo højere aandelig Udvikling, jo større Trang til Ro og tilstrækkelig Søvn.

Vor Tidsalder kunde trænge til nogle Hvilens Prædikanter. Alt for ofte, naar Naturen ved Hovedpine eller Symptomer paa Søvnløshed varsler om forestaaende Fare, tager man sin Tilflugt til Medicin, The eller nervepirrende Ting, istedetfor at benytte sig af Naturens eget Hjælpemiddel, og Tilstanden forværres selvfølgelig. Naar de sociale Damer føle sig trætte og fristede til at ty hen til smertestillende Lægemidler, da er det Hvile, de mest trænge til. Hvile er Naturens Lindring, sød Søvn er Naturens Genopretter. Ingen Medicin har den oplivende Kraft og de vederkvægende Egenskaber som Søvnen.

Hvorledes man gaar glip af Lykken:

Ved Dagdriveri, ved Ubeslutsomhed, ved Mangel paa Omdømme, ved unyttigt Gnaveri og daarligt Humør, ved at overdrive Besværligheder, ved at stole paa upaalidelige Mennesker, ved at forsøge paa at blive rig i en Fart, ved at gøre Fornøjelse til en Hovedsag, ved at vente paa, at „Tilfældet" skal vise sig, ved kun at arbejde, naar man har Lyst, ved altid at se en Sag fra dens mørkeste Side, ved for stor Selvtillid efter den første lette Sejr, ved at lade Tilfældighederne raade, ved at drømme om Stordaad i Stedet for at tage fat paa de for Haanden værende Smaating.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 15. Juni 1907.

Raad til Emigranterne.

Vi se os nødsagede til at gentage nogle Raad til de Hellige, som ere i Færd med at emigrere til Zions Land. Disse Raad burde ogsaa fuldstændig forstaas af Konferencepræsidenterne og Ældsterne, der arbejde blandt de Hellige. En hel Del Ubehagelighed kunde undgaas, hvis Folk vilde give Agt paa og nøjagtig efterkomme de Raad og Instrukser, som blive dem givne. Nogle af dem lægge saa lidt Mærke til, hvad der er sagt, at de tabe det af deres Hukommelse samtidig med, at Lyden af de sidste Ord dør hen. Naar de Erklæringsblanketter, der forskaffes i dette Øjemed, udfærdiges, da maa det gøres nøjagtigt og med Opmærksomheden henvendt paa enhver Enkeltheds. Enhver Persons Navn i Familien bør nedskrives og den respektive Alder angives, Spædebørn indbefattede. Børn under eet Aar gaa frit paa 2. Klasse over Søen; paa 3. Klasse koster det Kr. 18,15, men deres Navne maa være angivne i en af Klasserne, hvis ikke, er der Fare for, at det kan blive nægtet hele Familien at gaa i Land.

Sundhedstilstanden bør være saaledes, at alle kunne passere Lægernes Undersøgelse ved Handelskollegiet og paa Skibet. Særlig Opmærksomhed bør henledes paa Tilstanden af Emigranternes Øjne. Hvis Emigranterne lide af Tracoma (en Slags Øjensyge) eller have smitsomme Sygdomme af en eller anden Art, blive de ikke antagne. Individer, unge eller gamle, som ere Krøblinge eller udsatte for at blive en offentlig Byrde ved Ankomsten til Amerika, og som ikke ere ledsagede af Forældre eller Formyndere eller forsynede med tilstrækkelige Beviser fra kødelige Slægtninge, at der vil blive draget Omsorg for dem, naar de ankomme til deres Bestemmelsessted, ville ikke faa Tilladelse til at gaa i Land. Idioter og sindssvage Personer ville ligeledes blive tilbagesendte.

Ingen voksen Emigrant er det tilladt at passere Toldbetjentene, uden at han eller hun er i Besiddelse af og kan fremvise tredive Dollars i Penge. De, der ere lejede til at gøre Arbejde i Amerika, blive ikke antagne; enhver Emigrant maa være fuldstændig fri med Hensyn til Engagering til en hvilkensomhelst Beskæftigelse. Hvis de ere hjulpne af Personer, Firmaer eller Kompagnier paa Betingelse af, at de skulle tilbagebetale med Arbejde de Penge, der ere udlagte for Overrejsen, da ville saadanne Emigranter ikke faa Lov til at komme i Land, men blive tilbagesendte.

Hjemrejsende Missionærer fra deres Arbejdsmarker til deres Hjem i Vesten bør være forsigtige med Hensyn til deres Erklæring, saa at de ikke begaa Fejl i Angivelsen af deres Nationalitet og Borgerskab. De ere ikke amerikanske Borgere, uden at de ere fødte i de Forenede Stater eller have udtaget gyldigt Borgerbrev. Det første Dokument, som det kaldes, eller Villighedserklæringen til at blive en Borger berettiger ikke Ihændehaveren deraf til at anmelde sig som en Borger. Ophold i de Forenede Stater i et vist Tidsrum er ikke i sig selv nok til at give den bosatte Borgerskab. Fejlagtig Underretning i denne Henseende har forvoldt Ulempe og Besvær, og Personer, der forbryde sig i denne Retning, ere udsatte for at blive mulkterede for deres Fejlgreb. Selv om de ikke have til Hensigt at lyve, hvis de ikke ere virkelige Borgere, i Ordets fuldeste Forstand, og alligevel angive, at de ere det, da ville de udsætte sig for de samme Følger, som om de med Vilje havde forbrudt sig.

Imedens denne Kirke, som vi tilhøre, ikke udøver nogen Indflydelse for at overtale dens Medlemmer eller andre til at emigrere, men ønsker, at mange af dem skulle forblive og understøtte og opbygge Værket i Adspredelsen, saa er dog dette Kontor (i Liverpool) lovlig befuldmægtiget til at drive Emigrationsforretning baade for Sø- og Landtransport i Amerika. Sidste-Dages Hellige, som agte at rejse til Zion, og Venner derovre, som sende Penge til dermed at hjælpe deres Slægtninge til at emigrere, vilde handle klogt i at indskrive dem som Passagerer gennem dette Kontor, ikke alene fordi de derved kunne rejse i Selskaber, der ere vel bestyrede og ledede af erfarne Mænd, men ogsaa fordi de her faa de allerbedste Betingelser, baade med paalidelige Skibe over Havet og med bekvemme Tog over de bedste Jernbanelinjer i Amerika. Vi kunne ogsaa besørge Transport for dem, der ikke tilhøre vor Kirke. Personer, der ønske at rejse til Canada, faa de samme Fordele ved at indskrives paa dette Kontor.

Alle, som ere indskrevne for at rejse paa en bestemt Dag, bør melde sig paa dette Kontor (i Liverpool) Dagen før Afrejsen, men det er ikke nødvendigt, at ethvert Medlem af en Familie møder frem med Rejsegods osv., en af Familien eller Partiet er med behørig Fuldmagt nok til at ordne Affærerne og modtage Billetter og Instrukser. Alle Erklæringsblanketter skulle udfyldes og sendes til dette Kontor to Uger før Afsejlingen. I Regelen vil det være gavnligt for Kirkens Medlemmer at lade deres Emigrationsaffærer blive udførte gennem dette Kontor ved Hjælp af deres Konferencepræsidenter; det vil spare dem megen Ulejlighed og Besvær.

Alle Sidste-Dages Hellige, der rejse til Utah for at opbygge Zion i de sidste Dage, burde, forinden de rejse, være forberedte paa, med Taalmodighed at udholde Rejsens Besværligheder; være i Besiddelse af en glad og venlig Sindsstemning; være hjælpsomme mod hverandre paa

Vejen og ved Ankomsten til deres Bestemmelsessted føje sig efter de nye Forhold, der ville omgive dem; undgaa at finde Fejl; leve i Fred med deres Naboer; søge de godes og oprigtiges Selskab, dem, der ville tjene Gud og holde hans Bud, og holde sig efterrettelige i at opfylde enhver Pligt, der paahviler dem, ifølge den Pagt, de have sluttet med Herren deres Gud. Da ville de grundfæstes blandt hans Folk. Hans Velsignelser ville følge dem baade timelig og aandelig, og de ville glædes i ham i Bjergenes Dale. Ville vore Brødre og Søstre, der agte at emigrere, give Agt paa disse Formaninger? C. W. Penrose.

Omskiftning paa Stjernens Kontor.

Efter Guds vise Raad gennem sine Tjenere er det bleven mig forundt igen at fratræde min Plads som Medarbejder ved Skandinaviens Stjernes Redaktion for i en nær Fremtid at vende tilbage til mit Hjem i Zion. Det er mig altid en Glæde at anerkende Herrens Godhed imod mig og hans daglige Bistand i Udførelsen af mit Kalds Pligter. Thi uden hans Hjælp vilde jeg ikke kunnet tilfredsstille de Sidste-Dages Helliges Smag for aandelig Føde gennem dette lille Tidsskrift. Det er mig altid en sand Glæde at tage Del her i Herrens Gerning i Forening med mine Brødre og Søstre i København, som er mit Føde- og Opdragelsessted, og for hvilket jeg nærer en hellig Æresfølelse. Mit Ønske er nu, at Herren og mine Søskende ville med al Overbærenhed for mine Ufuldkommenheder antage mit Arbejde og længe give mig Plads i deres Minde om Venner, fra hvem de ifølge Guds forskellige Tilskikkelser til sine Børn maa skilles for en Tid. Min Omgang med Missionshusets Personale har været mig saa behagelig, som kunde ønskes.

Frederik Christensen.

Notitser. Alle Ældster i denne Mission, som ønske engelsk Litteratur, bedes om at indsende deres Bestilling til dette Kontor gennem deres Konferencepræsident, da vi ikke ønske at overtage Ansvaret for, hvad enkelte Personer direkte bestiller, og Liverpool-Kontoret har underrettet os om og bedet os oplyse, at de ikke ville sende noget, uden at vi ere ansvarlige derfor.

Det nye Forsamlingshus i Valdemarsgade Nr. 2, Aalborg, vil blive indviet den 7. Juli. Præsident C. W. Penrose vil være tilstede. Alle Ældster, der virke i den skandinaviske Mission, som kunne og som ønske at overvære samme, ere venligst indbudne.

Afløsning. Efter et hæderligt og vel udført Arbejde løses følgende Ældster fra at virke i Skandinavien for at rejse hjem med Dampskibet „Republic", som sejler fra Liverpool 19. Juni. Vi ønske dem en lykkelig Rejse:

Frederik Christensen, som har arbejdet paa Stjernens Kontor i København, til Fairview, Utah; Andrew Stephenson fra Aalborg til Holden, Utah; Fritz M. Jensen/fra Kristiania til Salt Lake City; John Ericksen fra Kristiania til Fish Haven, Idaho; Cyrus Jensen fra Trondhjem til Lewiston, Utah.

Forflyttelse: Ældste N. Chr. M. Andersen er forflyttet fra Kristiania til Aalborg Konference.

Beskikkelse. Ældste John A. Olsen beskikkes til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Dødsfald. I Burton, Fremont Co., Idaho, den 4. Marts dette Aar, Niels Heilesen, som annammede Evangeliet i Danmark og emigrerede til Utah i 1864. Han blev født i Vendsyssel, Danmark, 19. Februar 1849, efterlader sig Hustru og 15 Børn i gode Omstændigheder. Han døde, som han levede, en trofast Sidste-Dages Hellig.

— Broder O. M. Christensen, som i 53 Aar har været et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afgik ved Døden i Skien, Norge, den 29. April 1907, i den høje Alder af 88 Aar.

Første aabne Brev fra M. A. C. Nicolajsen til „Skandinaviens Stjerne".

Kære Redaktør.

Jeg takker Dem hjerteligt for den smukt indbundne Salmebog, sidste omarbejdede Udgave, De fornylig sendte mig. Den mekaniske eller tekniske Del af Bogen, jeg mener Typer, Trykning, Papir og Format, staar betydeligt over de tidligere Udgaver. Det er at haabe, at den latinske eller Antiqua-Typen, som er at foretrække for den tysk-gothiske eller Fraktur-Typen, vedvarende maa blive benyttet i Kirkens Litteratur i den skandinaviske Mission, og at en lidt større Grad af den samme Renaissance-Type, som er benyttet i Salmebogen, med Tiden maa komme til Anvendelse i „Skandinaviens Stjerne". Den litterære Omarbejdelse, tror jeg, vil blive paaskønnet af alle, og det er vel betænkt, at Salmerne, som ere forfattede af den danske Folkekirkes begavede Salmedigtere og optaget mellem vore egne, ere blevne ændrede tilbage til deres oprindelige Skikkelse, som de forelaa fra Forfatterens egen Haand. Det er en Taktfuldhed, som desværre før har været ladet ude af Betragtning, og

dette er saa meget mere beklageligt, som Salmerne i deres Oprindelighed ere at foretrække for de omændrede. Alle, som have haft en Haand med i dette Værk, have Ære af deres Arbejde.

Jeg haaber ogsaa oprigtigt, at de Sidste-Dages Hellige i den skandinaviske Mission maa paaskønne denne værdifulde Udgave og af deres ganske Hjerte synge Lovsangene til Herrens Pris og til Opbyggelse af Menighederne i dette store sidste Dages Værk. Lovsangen er en Bøn til Gud og vil blive besvaret med en Velsignelse; dog maa man ikke mene, at Sangen kun skal være et Udtryk for Bogstaven og Kompositionen, hvori Stemmen kan gøre sig gældende; men den bør ogsaa og mere være som et Udtryk for Forstaaelse af Indhold og Betydning — en Lovsang af ganske Hjerte, Sind og Sjæl. Først da bliver den en Velsignelse.

Jeg hørte i København en af Apostel Heber J. Grants Døtre synge. Hun er ikke af Naturen skøn. Men naar hun sang, kom der over hendes hele Personlighed et saa ejendommeligt, fint, ædelt og smukt Udtryk. Hvori bestod Hemmeligheden? Hun tolkede Guds Pris med hele sin Følelse, med al sin Inderlighed, der gav Rum for Inspirationens Aand og forhøjede hendes Sjæls Udtryk. Jeg hørte hende senere i Salt Lake City synge et Par af vore Salmer før og efter Professor James Talmages Foredrag paa Søndagsskoleuniversitetet om Jesus. Ikke det alene, at hun har gode Stemmemidler, men det glædede mig, at netop den samme Inderlighed, den samme Aand ogsaa karakteriserede hendes Sang her.

Alle de, der ved den sidste General-Konference hørte Søster Emmy Ramsey synge Salmen: »Come, Come, ye Saints, no toil nor labor fear« (Kom, Hellige, fremad og frygter ej), modtog ligeledes en sjelden Nydelse.

Det har altid været en Opbyggelse for mig at høre Kirkens Kor synge vore Salmer, og det har ikke mindst glædet og henrykket mig at høre det store Tabernakelkor i Utahs Hovedstad samt dets verdensberømte Orgel, som i høj Grad værdsættes af alle Musikelskere.

Sangen ligesom lutrer de ubehagelige Følelser, der saa tidt krydse os i Livet. Det er jo ogsaa et af dens dybe Øjemed at berede os til at nærme os Gud i Bøn og Paakaldelse ved at røre Hjertets fineste Strenge. Hvis derfor de Hellige ville erindre Morgen og Aften i deres Hjem at synge Lovsang til Guds Ære, da vil Herrens Aand, Mildhed og Fred stedse bevares og føles i deres Hjem, og Verdens Fyrste eller Satans Magt vil ikke faa Overhaand over deres Hjerter.

Jeg selv er en af dem, der er fattig paa Stemmemidler; men det erindrer mig om den omtalte Søsters Fader, Broder Heber J. Grant, at han maaske var endnu fattigere paa Stemmemidler, men med den stærke Tro paa at kunne opnaa Sangens Gave arbejdede han flittigt, tidligt

og sent, paa at udvikle sin Stemme, naturligvis under den tilbørlige Instruktion. Han har da ogsaa opnaaet et gunstigt Resultat, idet han besidder en tiltalende og smuk Sangstemme, og han har tillige som Prædikant en Røst som af mange Vande, uden at den dog er tordnende eller skærende.

Mange af vore Brødre og Søstre i Menighederne kunde opnaa den samme Gave, at synge, ved at lægge hele deres Sjæls Energi ind derpaa og i Sagtmodighed, hvorved jeg forstaar Lærvillighed, tage imod Instruktion af dem, der ere indsatte som Sangledere.

Tilsidst vil jeg sige, at jeg tror ikke, det vil gavne nogen at prøve paa at synge til Guds Navns Ære og Sjæles Frelse, undtagen de have en bedende Aand, holde Visdomsordet og bestandig søge den Almægtiges Retfærdighed.

I sandhedssøgende Sjæle, I Hellige, og alle I, som klynge Eder til Sangens Muse, gaa fremad i denne Sag, tag Arbejdet op og læg eder Herrens Ord paa Sinde, der ikke alene gjaldt til Profeten Joseph Smiths Hustru, men, som Aabenbaringen siger, gælder til alle: „Du skal lægge de verdslige Ting tilside, og søge efter det, der hører til den bedre Verden .... Thi min Sjæl fryder sig i Hjertets Sang, ja de Retfærdiges Sang er som en Bøn til mig, og den skal bønhøres med Velsignelse paa deres Hoveder .... Opløft derfor dit Hjerte og glæd dig, og hold fast ved Pagterne, som du har gjort .... Vedbliv i Sagtmodigheds Aand og vogt dig for Hovmod .... Hold stedse mine Bud, saa skal du annamme en Retfærdigheds Krone". (Pagtens Bog 25 Kap.)

Som mange af Læserne ved, var jeg knyttet til Redaktionen af „Skand. Stjerne" i fire og tredive Maaneder op til Juli 1905. Det forundrer maaske derfor nogle af mine Brødre og Søstre i Missionen, at jeg ikke før har ladet høre fra mig gennem det fælles Organ „Stjernen". Jeg sendte dog for et Aars Tid siden et Brev til Københavns Menighed, som jeg tilhørte; men det er ogsaa alt, hvad jeg veed, der er kommet til Offentlighedens Kundskab af min Brevveksling, siden jeg ankom til det fjerne Vesten, siden jeg i Forening med min Hustru betraadte det store Kontinent — Josephs, Jacobs Søns Arveland. Mine Følelser udstrække sig ikke destomindre til den hele Mission, for hvilken jeg har skrevet og arbejdet under min specielle Kaldelse. Nogle af mine Tanker og Betragtninger, siden jeg ankom hertil, om aktuelle Emner ville antagelig derfor være paa sin Plads, og jeg skal søge at samle dem i faa aabne Breve, af hvilke jeg beder Eder modtage dette som det første.

Min broderlige Hilsen til alle i Missionen.

West Jordan, Utah. Maj 1907.

Afhold.

Set fra den kristne. Side.

Intet gør mere til at grundfæste et kristeligt Liv, end det at bevare og bruge Fornuften. Det er den, der ophøjer Mennesket over alle andre Skabninger, og jo mere den raader hos et Folk, des højere Trin af Kultur vil det Folk staa paa, og følgelig vil det desmere nyde Frugten deraf. Afhold i den Betydning, at man aldeles modsætter sig Brugen af Alkohol i alle dens Skikkelser og under ethvert af dens forfalskede Navne, burde ligge som Grundsten til ethvert kristeligt Samfund og ethvert Hjem; thi hvor Fornuften ikke anses for den højeste og ædleste Gave af Skaberen til Mennesket, der agtes vi ikke stort mere end ligestillet med Dyrene; der er ingen Tragten efter de mest ophøjende Dyder — uden hvilke Mennesket ikke er værdigt til at regnes blandt „Guds Børn". Hvor Fornuften skattes som en Arvelod eller Gave fra Gud — hvem vi have lært at kalde Fader — der er en fast Klippegrund at bygge et kristeligt Samfund paa, det være sig i Kirken eller i Hjemmet. Saadanne Folk ville søge Kundskab om det ophøjende gennem Bøger, Skrifter, Foredrag og Prædiken, samt ved andre værdige Midler. Men hvor Fornuften er svækket ved Brugen af Alkohol eller af anden Aarsag, der mangler Lysten til at opnaa et højere Trin af Uddannelse, og følgelig vedbliver man med at svække Fornuften og nærmer sig mer og mer Dyrenes Stilling; ja mangfoldige stige desværre endog langt nedenfor Dyrene i Fatteevne og Dømmekraft. De mange sørgelige Følger af denne fornedrende Tilstand er ofte bleven fremstillet i Agitatorens Spalter, men Hjem i Tusindvis ere blevne ulykkelige, som aldrig ere blevne omtalte i nogen Avis, og som alene kunne tilregnes Fornuftens Fordærvelse ved Nydelsen af Alkohol.

Ved Fornuftens Brug komme vi i Besiddelse af Kundskab, paa hvilket som helst Omraade vi søge efter den. Den er en Guddommelighed nedarvet i Mennesket fra hans Skaber, og den stiller ham som Herre over det øvrige af Skabelsen; den giver ham Indsigt i theologiske, astronomiske, geologiske, mekaniske, botaniske, kemiske og alle andre Sandheder. Ved dens Brug skrider Mennesket stadigen fremad i Videnskaberne, der jo alle i Forvejen ere kendte af den Almægtige. Saaledes fører Fornuftens rette Udvikling os stadig nærmere det høje Maal at blive mere lig Gud. Kundskab er Magt og virker Held og Lykke, Uvidenhed er Svaghed og medfører paa alle Sider Mislykke og Skuffelse. Verdens største Mænd — store i Visdom, i Kundskab, i Dyder — ere saadanne, som have bevaret og udviklet Fornuften ved dens rette Brug, hvorimod de, som have lidt Nederlag, Tab og Skuffelse, almindeligvis ere saadanne, som have levet i Vellyst og Overdaadighed og derved tilsidesat Fornuften, hvilken er givet Mennesket til at herske over det sanselige og ikke lade sig beherske af sanselige Lyster.

Alkohol er ikke den eneste Fjende, der bevirker Menneskeslægtens Fordærvelse, men kan dog med Føje regnes for den farligste af dem alle. Thi, som allerede er sagt, berøver den Mennesket al Evne til at regere

over sig selv eller andre. Den borttager hans Dømmekraft og gør ham til en Forbryder mod Moralitetens Love og sætter hans Næstes Liv i Fare. Hans Familie, hvis han har nogen — hvilket han ikke burde have — lider Krænkelse, Vanære, Mangel og Nød. Hans Hustru bliver hans Slave og berøves sin Rettighed til Lyksalighed i Hjemmet; Børnene berøves ligeledes deres Rettighed til en moralsk og fredelig Opdragelse. Deres Blod er allerede ved Fødselen besmittet af Alkoholisme; de opvokse med en Frygt og Afsky for Faderen i Stedet for den Kærlighed og Ømhed, der skulde gøre Hjemmet til det kæreste Sted paa Jorden — det Sted, der vilde være Sønnens Længsel og drage ham tilbage fra Jordens fjerneste Lande. Hustruen, hvis Liv er værre end Slaveri, gaar Aar ud og Aar ind og venter paa Befrielse, skønt uden Haab om hvorfra den skal komme.

Vel er det ikke i alle Tilfælde gaaet saa vidt, men ligesom med Tobakkens Brug bliver Drik lidt efter lidt en Vane, der ikke saa let lader sig skilles ved. Ordsproget er en Sandhed, som siger, at Vanen er den anden Natur. Faa ere de Mennesker, der skille sig fra disse Vaner, der ere lige saa kostelige som fordærvende.

O Menneske, du, som har begyndt med Brugen af Alkohol, ja, eller kun med Tobakken, som lader din Smag og din Appetit afvende fra det naturlige til det unaturlige, som foragter Skaberens Hensigter med dit Legemes Organisme — hvilket var bestemt for en meget længere Varighed end den nu almindelige Levetid — stands dog og vend om! Gør dig selv og dine Livet behageligt paa en uskyldig og kristelig Maade, som ikke vil fortørne din Skaber, men glæde ham, glæde dig selv, naar du er Sejrherre, og glæde din Familie og bringe Lyksalighed til dig selv og dine. Løb ikke i den samme Grav, du har set saa mange falde i, men gaa omkring den og gør dig selv skikket til at tjene din Gud, din Familie og dit Land med Hæder, saa at Verden har vundet, og ikke tabt, noget paa Grund af din Væren her i Livet.

Vers i Anledning af Indvielsen af de Sidste-Dages Helliges Forsamlingshus i Aalborg, den 7. Juli 1907.

Mel.: „Utah the Queen of the West."

Guds Rige paa Jorden, oprettet paany,
Udbredes og bliver bekendt.
Nu Sandhed skal høres og Vantro bortfly,
Thi Englen af Himlen er sendt;
Og Budskabet lyder: Nu Timen er nær,
Da Jesus vil komme herned
Som Herre og Konge med Himmelens Hær,
Paa Jord at regere med Fred!

Nu Templer og Kirker til Herren er bygt,
I dem vi frembære hans Sag;
Og Hellige frydes, saa roligt og trygt —
Paa ham sig forlade hver Dag;
Vor Tak vi frembære til Himmelens Gud
For Lys og for Kundskab paa Jord,
For Zion — det Land, han har selv kaaret ud —
Lyksalig hans Folk det bebor.

Som Søskende glade vi samles i Dag
I dette Guds hellige Hus,
Opført for at fremme hans herlige Sag,
Hans Gerning til Ære og Ros;
Bevar det, o Fader, og alt dets Behør
Mod Fjenders og Mørkhedens Magt,
Og dig vil vi ære, som altid vi bør,
Og holde vor hellige Pagt.

F. C.

Missionærernes Rapport for Maj 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	19	3703	297	3051	846	68	2		2
Charles Jensen	Aarhus	19	8216	728	5504	820	108	4	9	
Lorentz Petersen	København	20	9822	313	6538	784	44	2		
Adolph M. Nielsen	Bergen	15	5558	1125	2940	425	48			1
Søren Rasmussen	Kristiania	28	7621	1081	6367	1179	80	3	3	1
Mathias J. Benson	Trondhjem	17	2475	806	1995	558	33			
Totalsum for Missionen		118	37395	4350	26395	4612	381	11	12	4

Indhold:

Guds Regering 177
Naturens velgørende Hjælpemiddel 182
Hvorledes man gaar glip af Lykken 183
Redaktionelt:
Raad til Emigranterne 184
Omskiftning 186
Notitser 186
Det nye Forsamlingshus 186
Afløsning, Forflyttelse og Beskikkelse 187
Dødsfald 187
Første aabne Brev 187
Afhold 190
Vers 191
Missionærernes Rapport 192

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).